

Susanna Dumion werd in 1713 in Suriname geboren. Zij was de dochter van een tot slaafgemaakte vrouw, en na haar geboorte werd ook zij tot slaaf gemaakt door de Lespinasse-Tauney familie die eigenaar waren van verschillende plantages in Suriname. Op 40 jarige leeftijd werd Dumion meegenomen van plantage Het Vertrouwen naar Amsterdam door de weduwe Maria Lespinasse-Tauney, waar zij samen met de familie op Herengracht 498 en 118 verbleef, en ook kort op de Keizersgracht woonden. In het testament van Maria Lespinasse-Tauney werd Susanne aangeduid als "slavin of dienstmaegd", en pas toen zij overleed kreeg Dumion haar vrijheid. Daarnaast kreeg zij 4 gulden in de week gedurende de rest van haar leven, mits zij in dienst bleef van de familie, wat zij deed. Toen Dumion begin 90 was verhuisde zij naar de Kleine Houtstraat 58 in Haarlem, waar zij werd onderhouden door de kleinkinderen van Maria Lespinasse-Tauney. Op 100 jarige leeftijd werd er een portret van haar getekend dat bewaard is gebleven in het Teylers Museum. Het is een bijzonder document gezien er weinig portretten zijn van (voormalig) slaaf gemaakte vrouwen waarvan ook de naam en levensloop bekend zijn. Susanna Dumion stierf op 12 november 1818, op 105 jarige leeftijd en ligt begraven in de Bavokerk in Haarlem.

Serafina van Brazilië was een belangrijke vrouw in de kleine Afro-Atlantische gemeenschap die in Amsterdam ontstond in de 17de eeuw en staat symbool voor de vrouwen die de basis vormden van deze gemeenschap. Tot haar dood in februari 1662 was zij doopgetuige (peetmoeder) van vier (vrijwel zeker) in Amsterdam geboren kinderen van Afro-Braziliaanse ouders. Het vijfde kind waarvan zij doopgetuige was, was 12 jaar oud en is waarschijnlijk in Brazilië geboren. Serafina van Brazilië is in 1662 begraven op het St. Antoniskerkhof in Amsterdam.

Mimi Elisabeth Kabel werd in 1860 geboren op de koffieplantage Crappahoek, waar zij tot slaaf gemaakt werd en samen met haar broertje, moeder en oma privé eigendom was van een Nederlands familiebedrijf, de firma Charbon & Zoon. De Charbons, oorspronkelijk afkomstig uit Zwitserland, hadden zich rond 1730 gevestigd in Amsterdam en fortuin gemaakt in de koffie- en katoenhandel in Berbice, een Nederlandse Kolonie, onderdeel van voormalig Brits-Guyana. In aanloop naar en na de afschaffing van slavernij in de Britse koloniën verplaatsten de Charbons hun activiteiten naar Suriname waar zij meerdere plantages bezaten. De familie bezat meerdere grachtenpanden in Amsterdam en een buitenplaats in Sassenheim.

Jan Adam Chabon was getrouwd met Margaretha Willet (familie van Abraham Willet - de laatste eigenaar van het Willet-Holthuysen Museum in Amsterdam). In 1835 bij de afschaffing van de slavernij in Engeland kregen Jan Adam Chabon en zijn zoon Pieter Anthony een vergoeding van 16.799 pond voor hun meer dan 300 tot slaaf gemaakte in voormalig Brits-Guyana, omgerekend een waarde vertegenwoordigend van bijna 1,5 miljoen pond vandaag de dag. Toen de slavernij in 1863 ook in Suriname werd afgeschaft, ontvingen de Charbons nog eens 300 gulden voor elk van de 184 slaven die zij bezaten, waaronder voor Mimi Elisabeth Kabel, diens oma, moeder en broertje. Het kwam in totaal neer op het huidige equivalent van zo'n 580.000 euro.

In 1750 werd **Charlotte Magdalena Reda**, toen zij nog geen 20 jaar oud was, door plantage-eigenaar Abraham Vernezobre en zijn familie meegenomen van Berbice naar Amsterdam. Haar vader en moeder waren tot slaafgemaakte op een van de plantages van de familie Vernezobres aan de Canjerivier in Berbice, hierdoor was zijn ook een tot slaafgemaakte. De gouverneur van Berbice verklaarde Charlotte op 24 augustus 1752 vrij. In Amsterdam woonde zij met de familie en vermoedelijk nog een inwonende knecht en bediende in de buurt van de Kloveniersburgwal. Reda was de persoonlijke bediende van de weduwe Vernezobre en sliep bij haar op de kamer. Na het overlijden van de weduwe Vernezobre verhuisde zij met de familie naar de Herengracht. Reda is haar leven lang in Amsterdam blijven wonen. Haar laatste jaren bracht zij door in het Diaconie Oude Vrouwenhuis, ook wel "Besjeshuis" genoemd, het gebouw waar nu de Hermitage en tijdelijk het Amsterdam Museum gevestigd zijn. Hier deelde zij een kamer met drie andere bejaarden vrouwen. Op 3 mei 1797 werd Charlotte Magdalena Reda begraven op het St. Anthoniekerkhof in Amsterdam.